

GYDYTOJO VAIKAS

DANIEL HURST

GYDYTOJO VAIKAS

Iš anglų kalbos vertė

Mantas Barcas

Sofoklis

VILNIUS, 2025

*Tariu ačiū visiems skaitytojams, palaikantiems mane kūrybos
kelyje. Tikiuosi, kad jums patiks ir šis pasakojimas.*

PROLOGAS

Slaptas romanas gali baigtis įvairiausiais padariniais.

Širdgėla. Skandalais. Skyrybomis. Atleidimu.

Vaiku.

Aš esu tik vienas iš gydytojo Driu Devlino ir jo meilužės Alisos Ričardson romano padarinių. Jų santykiai sukėlė tiek šurmulio, kad šia istorija netgi buvo paremtos kelios kriminalinės dokumentikos laidos ir parašyta begalė straipsnių. Tapau neplanuotu dviejų žmonių noro būti kartu vaisiumi. Dviejų žmonių, kurie niekada neturėjo susitikti ir kurių santykiai nusinešė keletą gyvybių. Įprastai vaikas būna džiaugsmo šaltinis, tačiau mano atvejis kitoks: aš susaistyta su tamsia praeitimi ir amžinai liksiu neatsiejama nuo vienos iš liūdniausiai Anglijoje pagarsėjusių moterų. Nuo moters, kurios policija iki šiol niekaip nesugeba rasti.

Nuo gydytojo žmonos.

Kadangi buvau vaikas, gimęs iš to lemtingo romano, užaugau nuolat klausydamasi paskalų ir įvairių pasakojimų apie savo tėčio žmoną Fernę Devlin, mirusį tėtį Driu, mamą Alisą, detektyvą ir daugybę kitų žmonių, kurių gyvenimai dėl pradėtų tyrimų ir teismo procesų neišvengiamai susipynė. Nekalto vaiko, nė nesitikėjusio, kad bus įtrauktas į tokį verpetą, raidai visa tai turėjo didžiulį poveikį. Tačiau kaip tai mane paveiks dabar, kai jau esu suaugusi? Parodys tik

laikas. Kaip ir visa kita, kas turi bent menkiausių ryšių su Ferne Devlin, vis dar besislapstančia gėdingąja gydytojo žmona, padariniai neabejotinai bus dvejopi.

Sprogūs.

Ir nenuspėjami.

Kita vertus, vieną dalyką, vos tik į reikalus įsivėlus Fernei Devlin, nuspėti visgi galima: kad ir kur ji eitų, ją visur persekioja mirtis. Sulaukiau ne vieno išpėjimo, kas nutiktų, jeigu nutarčiau jos ieškoti. Mane perspėjo žmonės, kuo puikiausiai žinantys, kokia pavojinga ir pražūtinga gali būti gydytojo žmona.

Bet aš, kaip ir visi jaunuoliai, nekreipiau dėmesio į vyresnių žmonių kalbas. Maniausi žinanti, kas man geriausia.

Keršto troškimas – išties galingas skatinamasis veiksnys.

Deja, pernelyg vėlai suvokiau, kad įbridau gana giliai. Tiesiog norėčiau grįžti namo. Tačiau po to neseno siaubingo įvykio tai padaryti būtų sudėtinga, nes dabar ir pati įsivėliau į tokias pat rimtas bėdas, kaip Alisa ir Fernė.

Maniau esanti gudresnė už dvi iki manęs kovojusias moteris, bet labai greitai supratau, kad tokia nesu.

Pridariau klaidų. Nesu tobula. Dabar miglota ne tik mano praeitis, bet ir ateitis.

Tai aš.

Evelina.

Gydytojo duktė.

FERNĖ

DABARTIS

Ar gali vaikas paveldėti ne tik gerąsias mamos savybes, bet ir pačias blogiausias? Tenka manyti, kad gali, nors ši mintis anaip tol nėra maloni. Mano dukra iš manęs paveldėjo kai kuriuos patrauklius išorės bruožus: plaukų spalvą, ūgį ir dėl greitos medžiagų apykaitos nesunkiai išsaugomą lieknumą. Tačiau kas slypi jos viduje? Ar ji perėmė ir mano tamsumą – polinkį imtis nedorų veiksmų? Tą mano sielos dalį, kuri sugeba ne tik sukurpti nusikaltimus, bet ir juos įvykdyti?

Tikriausiai man tiesiog norisi žinoti štai ką: ar sugebėtų mano vaikas pasiglemžti kito žmogaus gyvybę, kaip tai dariau aš?

Per aštuoniolika motinystės metų negavau nė menkiausios priežasties taip manyti. Ir labai tikiuosi, kad niekada negausiu.

Visą laiką meldžiu, kad mūsų šeimoje likčiau vienintelė žudikė.

Man reikia atitrūkti nuo šių įkyrių minčių, ir tai daryti padeda pro dvaro Prancūzijos kaime langą į mano miegamąjį plūstantys saulės spinduliai. Vitaminas D man į naudą, bet tikrai nėra netikėtas. Šioje pasaulio dalyje orai įprastai nuostabūs, ir tai viena iš daugybės priežasčių, kodėl džiaugiuosi čia apsigyvenusi. Dievinu ir vaizdus, ypač į tolį nusidriekusias žalias kalvas – taip gera į jas žvalgytis pro langą. Jos

apsupusios šį kaimą, mano vadinamą namais. Jose pasodinti vynuogynai. Čia vynas gaminamas, supilstomas į butelius ir parduodamas skonio žinovams visoje planetoje. Man labai patinka ir kitų žmonių, taip pat laikančių šį kaimą namais, įvairovė. Dalis jų yra vietiniai prancūzai, bet dauguma – užsieniečiai iš įvairių šalių: Ispanijos, Portugalijos ar Šveicarijos. Jie atvyko čia atostogauti, bet taip pamėgo šią vietą, kad vėliau grįžo ir įsigijo nekilnojamojo turto. Mano priežastis čia atvykti nėra iš tolo nepanaši į jų, bet į bendruomenę įsiliejau nėra kiek ne prasčiau. Kaip ir jie, šiame tykiame kaimo kurorte tikiuosi likti iki gyvenimo galo.

Man taip pat labai patinka namas, kuriame gyvenu. Tai dviaukštis akmeninis pastatas, jo istorija siekia šešioliktą amžių. Jeigu galima tikėti senomis knygomis, kadaise čia gyveno prancūzas aristokratas ir linksmas būrelis tarnaičių. Iš pradžių į tai žvelgiau skeptiškai. Maniau, nekilnojamojo turto agentas kurpia istorijas, kad padarytų namą dar patrauklesnį, bet paaiškėjo, kad tos istorijos – gryna tiesa. Senovėje šiame name tikrai buvo apsistojusi Prancūzijos aukštuomenės grietinėlė, tačiau dabar čia gyvena paprasta trijų asmenų šeima, dirbanti labai įprastus darbus, o laisvalaikį leidžianti visiškai normaliai veiklai.

Namas didžiulis, bet nėra toks didelis, kad galėčiau pasijusti vieniša, kai, pasilikusi viena, imu po jį šmirinėti. Visos grindys iš akmens, todėl susidaro paprastumo įspūdis ir kartu padeda viduje išlaikyti žemą temperatūrą per karščio bangas, taip dažnai užplūstančias tarp gegužės ir rugpjūčio. Iš pradžių buvo keista nejausti kilimo po basomis pėdomis, bet dabar, kai vaikštinėju be apavo, ta vėsuma, sklindanti nuo akmenų, mane netgi ramina. Mano mėgstamiausias kambarys – virtuvė, nes per pastaruosius kelerius metus ilgas medinis stalas joje tapo vieta, kur įvyko daugybė laimingų

šeimos akimirky. Mažai kuo jai nusileidžia ir darbo kambarys su dviem didelėmis knygų spintomis, prikrautomis įvairių įtraukiančių istorijų, į kurias mėgstu pasinerti vėsesniais mėnesiais. Už namo yra nemažas sodas – plačiai nusidriekusi pieva, apsupta aukštų medžių, suteikiančių priedangą nuo vasaros saulės ir šiek tiek atskirties nuo kaimynų aplinkiniuose namuose. Vasaros mėnesius mėgstu leisti sode: prižiūrėti gėles ir kartu suteikti savo odai progą įgauti sveiko žvilgesio, kad išliktų ir sunkesniuojų metų laikotarpiu, kai medžiai numeta lapus, o žemė tampa šalta it akmeninės grindys namo viduje. Tačiau vienas dalykas man labiausiai čia patinka, ir to paprasčiausiai neįmanoma nurungti, nes tai, be jokios abejonės, gerokai svarbiau už visus išvardytus dalykus. Kalbu apie tai, kad sugebėjau čia išgyventi beveik aštuoniolika metų, o niekas taip ir neišsiaiškino, kas aš tokia iš tikrųjų.

Mano vyras, dukra ir kiti du šimtai kaimo gyventojų mane pažįsta Teresos Braun vardu. Jiems aš – emigrantė, išsikrausčiusi iš Anglijos, persikėlusį į nedidelį kaimelį Prancūzijoje ir be didesnių sunkumų prisitaikiusi prie gyvenimo naujoje šalyje.

Nė vienas iš jų nepažįsta tikrosios manęs.

Jie nežino, kad aš esu Fernė Devlin. Gydytojo našlė. Moteris, kurios vis dar ieško visi Jungtinės Karalystės policijos pareigūnai.

Sėdžiu prie kosmetinio staliuko, žiūriu į veidrodį, o į kambarį vis veržiasi saulės spinduliai. Bet mane jie šildo tik išoriškai. Vidinę šilumą jaučiu dėl to, kad, nepaisant vis greičiau bėgančių metų, iki šiol atrodau gana neblogai. Man netrukus sukaks šešiasdešimt – tai liudija ir visos raukšlės, jų skaičius ir gylis per pastaruosius keletą metų tik labiau išaugo. Tad net pačiai keista, kodėl manęs tai nė kiek neįaudina.

Vos įkopusi į šeštąją dešimtį, iškart suvokiau, kad senstant aplanko ramybė. Tokia, kokios nutrūktgalviškas jaunimėlis niekada nevertina. Kone sugriežiu dantimis, prisiminusi ir kitas svarbias savo gyvenimo pakopas, pavyzdžiui, kai man sukako dvidešimt vieni arba trisdešimt ir kaip jau tada laikiau save pasenusia ir pasiekusia gyvenimo kalno viršūnę. Tais laikais baimindavausi gimtadienių, vengdavau juos švęsti, tarytum amžius būtų ne naudinga patirtis, o nepakeliama našta. Dabar jau suprantu, kad senti yra gražu. Tai suteikia išminties. Regis, kuo vyresnė darausi, tuo ramiau ir tvirčiau jaučiuosi. Galbūt tvirtybės gyvenime man niekada netrūko, bet tikrai vertinu įgautą ramybę, ypač kai vis dar slapstausi nuo teisėsaugos ir slapstysiuosi iki pat mirties.

Šukuodamasi tamsius plaukus – dažau juos kas mėnesį, nes noriu paslėpti išryškėjusias žilas sruogas, – susimąstau apie vieną konkrečią gyvenimo pakopą. Apie viską, kas nutiko tą vakarą ir vėliau. Apie savo keturiasdešimtąjį gimtadienį. Niekada jo nepamiršiu, bet daugiausia dėl pačių netinkamiausių priežasčių. Tą vakarą mano tuometinis mylimasis surengė man netikėtą vakarėlį, tačiau tikrasis netikėtumas paaiškėjo tik vakaro pabaigoje, kai išsiaiškinau, kad jis man visą laiką melavo ir iš tikrųjų nebuvo tas, kuo dėjosi. Jis buvo visai ne Rodžeris, ne vyrukas, su kuriuo susipažinau bare ir planavau kartu susikurti naują gyvenimą po sutuoktinio gydytojo Driu – šiam pati padėjau atsigulti po žemėmis – žūties. Paaiškėjo, kad mano mylimasis iš tiesų buvo senas Driu draugas Gregas. Ir jis mėgino atskleisti tamsiausią mano paslaptį. Tą naktį nužudžiau Gregą, paženklinau savo keturiasdešimtąjį gimtadienį krauju. Neblogas sutapimas, nes jau buvau suorganizavusi ir savo pasileidėlio vyro Driu nužudymą. Tačiau tos nakties padariniai atvedė mane čia, už daugybės kilometrų nuo visų artimųjų ir draugų, likusių

Anglijoje. Į Prancūzijos kaimą, kur pradėjau ramų gyvenimą, nes dabar kitaip jau nebedrįstu.

Būtent tą naktį užsimezgė ir mano mažylės gyvybė.

Mano dukrelė Sesilija – mudviejų su Gregu santykių vaisius. Atrodo, pagimdžiau ją prieš visą amžinybę, ir tai tik dar labiau primena, kad jai jau beveik aštuoniolika. Sunku patikėti, bet mano mažylė, kurią pagimdžiau Kornvalyje ir su kuria pasprukau iš salos, jau visai netrukus bus pilnametė.

Ne ką lengviau patikėti ir tuo, kad nuo savo vaiko privalėčiau šitiek visko nuslėpti.

Bėgant metams ir augant Sesilijai, kuo aiškiausiai žinojau tik du dalykus. Pirma, mylėsiu ją ir rūpinsiuosi, kol būsiu gyva. Antra, ji privalo nesužinoti, kas aš tokia iš tiesų, kas buvo jos tėvas ir kokia tikroji priežastis, dėl kurios apsigyvenome Prancūzijoje. Sugebėjau tai pasiekti, nors lengva nebuvo. Meluoti visada sudėtinga. Mano dukra žino tik tiek, kad mes išsikraustėme iš Anglijos ir persikėlėme čia, nes stengėmės pabėgti nuo pavojingo jos tėvo, mano buvusio vaikino. Esą jis smurtautojas, visų gerai žinomas dėl alkoholizmo, o dar geriau – dėl polinkio kelti ranką prieš moteris. Ši išgalvota istorija padėjo Sesilijai niekada nejauti jokios meilės ją palikusiam tėvui ir atgrasė nuo ketinimų pamėginti jį surasti. Bet svarbiausia – toks pramanas turėtų užkirsti jai kelią to griebtis ir ateityje. Juk, pasak manęs, mano buvusysis toks pavojingas, kad, suradęs mus, neabejotinai nuskriaustų ne tik mane, bet ir savo dukrą. Vien už tai, kad jį palikome. Todėl mudvi privalome neleisti jam išsiaiškinti, kur slapstomės.

Vadinasi, niekada negalėsime sugrįžti į Angliją.

Aišku, tikroji priežastis, kodėl negalime ten grįžti, yra visai kita: mane iškart suimtų. Bet man reikėjo būdo įsitikinti, kad dukra niekada nenorės apsilankyti šalyje, kurioje gimė. Taip atsirado išeitis – išgalvotas buvęs mylimasis. Tai šiurpus

melas, bet vis tiek daug geresnis už tiesą. Baisu įsivaizduoti, kas nutiktų, jei Sesilija sužinotų, kad nužudžiau jos tėvą, nes jis atskleidė mano melagystes. Ir tai dar ne viskas. Kas būtų, jeigu ji išsiaiškintų, kad, be jos tėvo Grego mirties, tuo metu jau buvau prisidėjusi prie dar dviejų vyrų žmogžudysčių: savo pirmojo sutuoktinio Driu ir juo atsikratyti Arbernese man padėjusio Rorio? Mano dukra imtų manęs nekęsti – turėtų tokią teisę. Abejoju, ar dar kada ją pamatyčiau. Štai kodėl reikia, kad ji niekada nepažintų tikrosios manęs. Negaliu rizikuoti prarasti savo mergaitės meilės.

Tačiau taip elgiuosi ne vien dėl savanaudiškų paskatų. Kaip ir bet kuri kita gera motina, rūpinuosi savo vaiko gerove. Puikiai suprantu, kad laikyti ją atokiau nuo tiesos yra geriausias būdas jos psichikos sveikatai apsaugoti ir neleisti paskęsti gėdos vandenyne. Jeigu ji sužinotų, iš kokio baisaus chaoso yra kilusi, kaip pasisuktų jos gyvenimas? Jis tikrai nebūtų įprastas. Nebūtų darnus ar klestintis – toks, kad ji galėtų siekti visų aukštumų ir atrasti tikrą laimę kartu su jai artimais žmonėmis. Praeitį darytų poveikį tiek asmeniniam gyvenimui, tiek karjerai, ką ir kalbėti apie tai, kad ją pultų visokie žurnalistai, reikalaujantys priešais kameras papasakoti „savo istoriją“. Visa tai būtų ne jos kaltė, tačiau vargu ar tai paguostų, nes jai tektų bandyti atrasti gyvenimo kelią, kai tėvas miręs, o motina iki gyvos galvos patupdyta už grotų.

Sesilija turi niekada nesužinoti, kas aš tokia.

Tiek ji, tiek ir naujasis gydytojas, įžengęs į mano gyvenimą.

Vos baigusi šukuotis plaukus, iškart pamatau, kaip prie manęs prieina vyras, su kuriuo dalijamės viena lova. Atsisojęs už manęs, atrodo nepriekaištingai: prabangus kostiumas, tobulai sušukuoti plaukai. Jau pasiruošęs vykti iš namų.

– *Bonjour ma belle*, – taria mano seksualusis prancūzas ir pasilenkęs pabučiuoja man į viršugalvį.

Aš nusišypsau. Visada taip darau, kai Pjeras ryte pasisveikina, pavadindamas mane dailia.

– *Bonjour mon bel homme*, – atsakau.

Tai įprastas mano atsakymas, kad sutuoktinis, prieš pradėdamas darbo dieną, žinotų, koks jis man gražus. Tačiau tai sakau ne tik dėl to, kad noriu būti jam maloni. Net ir po visų čia praleistų metų mane vis dar džiugina ir jaudina, kad sugebu kalbėti ne vien tik savo gimtąja kalba.

Kai Pjeras pasiima portfelį ir išeina iš kambario, šūkteliu jam, palinkiu geros dienos, nors žinau, kad tokia ir bus. Jos visada geros. Kaip ir mano pirmasis vyras, Pjeras dirba gydytoju. Skiriasi tik tuo, kad jis – nuoširdus, padorus žmogus. Jis vyksta į savo kabinetą, su meile rūpinasi visais pacientais. O paskui grįžta namo pas mane, kad galėtų su dar didesne meile rūpintis manimi. Driu buvo visai ne toks: jis rezgė romaniūkštį, nuolat melavo ir naudojosi pasirinkta profesija, kad galėtų jaustis viršesnis už kitus. Vis nerimaudavau, kur jis ir ką veikia, kai jo nebūdavo šalia. Pjeras man tokių bėdų nesukelia. Galiu juo pasikliauti.

Su Pjeru susitikinėti pradėjome, kai mano dukrelei Sesilijai buvo penkeri. Bėgant metams mūsų meilė nesiliovė augusi dėl daugybės priežasčių. Myliu Pjerą, nes jis pamilo ne tik mane, bet ir Sesiliją. Nors ji nėra jo dukra, Pjeras man padėjo ją užauginti, lyg būtų tikras jos tėvas, ir suteikė jai stipraus, patikimo vyro pavyzdį. Juk dėl mano sprendimų praeityje ji galėjo lengvai netekti galimybės augdama turėti tėvą, į kurį tiktų lygiuotis. Jis geras vyras, geresnis žmogus, nei nusipelniau. Žinoma, kaip ir mano dukra, jis niekada neturi sužinoti, kas aš tokia iš tiesų.

Dėl mano išgalvotos istorijos apie smurtaujančią buvusį vaikina, siekiantį susigrąžinti mus į Angliją, Pjeras liovėsi siūlyti vyksti atostogų į mano gimtuosius kraštus. Jis patikėjo, kai

pareiškiau, kad būsiu laiminga, jei iki gyvenimo galo iš savo kaimo nė kojos neiškelsime. Tačiau iškilo šioks toks keblumas. Galbūt mudu su Pjeru neturime planų kur nors vykti, tačiau vienam šeimos nariui tokių norų vis dėlto kyla. Sulaukusi aštuoniolikos, Sesilija nori kraustyti į Paryžių, sostinėje ieškotis nuotykių su savo geriausia drauge Antuanete, pažįstama nuo pat pirmos dienos mūsų kaimo mokykloje.

Savo dukros nesulaikysiu. Ji jau beveik suaugusi, pati gali priimti sprendimus. Bet man baisu. Jai išėjus į platesnį pasaulį, bus daug sunkiau jai aiškinti, kad manoji įvykių versija yra tikra. Galbūt išvis nebegalėsiu to daryti. Ji gaus laisvę tyrinėti, nusitiesti kelius ir, tikėtina, susirasti savo tiesą. Šios dienos bijojau nuo pat jos gimimo. Kai Sesilija buvo maža, galėjau išsaugoti savo paslaptis. Tačiau dabar ji beveik suaugusi, tad kas jai trukdys išsiaiškinti viską pačiai, ypač kai internete sukaupta informacija taip lengvai prieinama ir sutelpa delne? Man buvo šovusi mintis namie neįsirengti interneto ryšio, bet kiekvienas, auginantis paauglį, neabejotinai paliudys, kad tai neįmanoma.

Kuo vyresnė ji tampa, nuo labiau artėja laikas, kai išsiaiškins tikrąją tiesą apie savo gyvenimą. Tai didžiulė bėda, nors suprantu, kad esu ne vienintelė, matanti, kaip kūdikis tampa suaugusia mergina. Su lygiai tokiais pat keblumais susiduria ir Alisa. Moteris, su kuria Driu užmezgė romaną, taip pat susilaukė vaiko. Prieš pasprukdama į Prancūziją, dar spėjau išgelbėti jos kūdikiui gyvybę. Jei nebūčiau to padariusi, dabar sėdėčiau kalėjime, nors tą akimirką tiesiog stengiausi apsaugoti nekaltą mažylę ir negalvoti vien apie save.

Alisos dukra Evelina jau turėtų būti aštuoniolikmetė – ji truputį vyresnė už Sesiliją.

Įdomu, kaip gydytojo meiluzė taikstosi su tuo, kad jos vaikas suaugo.

Tiksliau, ar išvis taikstosi.

Kai paskutinį kartą ją mačiau, buvau ką tik išgelbėjusi mažąją Eveliną prie skardžio Kornvalyje. Alisa jautėsi amžinai man dėkinga ir leido vėl išsisukti nuo atsakomybės, nors pati ilgai bandė mane sučiupti. Keista net pagalvoti, kad moters, kuriai privalau dėkoti už savo dabartinį gyvenimą, kadais nekenčiau visa širdimi ir netgi pakišau žmogžudystės byloje. Gyvenimas tikrai mėgsta pokštauti... Nors kartais pabundu vidury nakties ir susimąstau, ar Alisa tikrai sugebėjo pasikeisti.

Ar ji vis dar jaučiasi man atleidusi už viską, ką jai padariau, ir ramiai sau gyvena?

O gal mąsto apie mane taip pat dažnai, kaip aš apie ją? Jeigu taip, kas būtent dedasi jos galvoje?